

TRANSLATION

Niko Lortkipanidze

The Heart

Translated by Eter Churadze

He died.

His sister's tender hand did not smooth the pillow on his bed; his sweetheart did not look into her lover's room with mystic sorrow; his acquaintances did not inquire about his health; a calm and gentle person did not grant him forgiveness on his deathbed – although his confidence had been shattered and he still wanted to hear some soothing words; his mother did not shed bitter tears.

He died in another country.

“He was suffering from several diseases. No single treatment could cure him,” the doctor explained to his colleagues.

An autopsy was performed.

The professor dropped his hands and exclaimed in astonishment, “Sirs, just look! What's happening here?”

They looked at each other in amazement.

“Gentlemen, where has the heart gone?”

There were only ashes in place of the heart.

The mother, appalled at the tragic news received in a telegram, entered her beloved son's abandoned bedroom. She sobbed, “You had no pity on your widowed mother. Where is your nice heart that I put in your chest with torture and torment at birth?”

The map hanging on the wall answered, “I withered it.”

“I burned it,” the picture on the table said.

No one heard the words.

ნიკო ლორთქიფანიძე

გული

მოკვდა.

დის ნაზ ხელს არ გაუსწორებია სასთუმალი; იდუმალის მწუხარებით არ შემოუხედავს ავადმყოფის ოთახში სატრფოს თვალებს; ნაცნობებს არ მოუკითხავთ; უკანასკნელ წამს შენდობა არ მიუღია იმ მშვიდ, წყნარ ადამიანისაგან, რომლის ძალა აღარ სწამდა, მაგრამ დამამშვიდებელი სიტყვების მისგან გაგონება მაინც უნდოდა; დედას არ დაუყრია ცხარე ცრემლები.

მოკვდა უცხოეთში.

– ათასი სწულებით იყო ავად, არავითარმა წამალმა არ იმოქმედა, – იმართლებდა თავს ამხანაგთა წინაშე ექიმი.

ცხედარი გაჭრეს.

პროფესორმა ხელები ჩამოუშვა და გაკვირვებულმა წამოიძახა:

– შეხედეთ, ბატონებო, ეს რა ამბავია?!

ერთმანეთს შესცქეროდნენ.

– ბატონებო, გული, გული, სადღაა?

გულის მაგიერ ფეფრფლიდა დარჩენილიყო.

დეპეშით გაგებული უბედურებისაგან თავზარდაცემული დედა შევიდა საყვარელი შვილის ობლად დატოვებულ ოთახში. ქვითინებდა:

– ასე გამომიმეტე ქვრივი ოხერი? სადაა შენი კარგი გული, ამდენის ვაით და ვუით რომ ჩაგიდგი საგულეში?

კედლიდან პატარა რუკამ გასცა პასუხი:

– მე დავაჭკნე!

– მე დავწვი! – გახმაურდა სურათი მაგიდაზე.

სიტყვები არავის გაუგონია.